

[Bertel Haarder]

Det offentlige skolevæsen bygger for 1.600 mill. kr. i 1980, så vidt jeg ved, hvorimod de private skoler har en lille bitte mikroskopisk klump. Det kan ses. Prøv at tage ud og se på Trørøds skolen og på skoler i Birkerød og Hørsholm osv., alle disse skoler, der lige er bygget, se på dem, og så tag ind på en hvilken som helst privat skole og se, hvor usle forholdene er. Man behøver bare at måle skoleinspektørens kontor i kvadratmeter for at få noget, som man kan sammenligne, eller lærerværelsets størrelse eller toiletforholdene eller skolegården eller antallet af rummeter pr. elev. Der er en fantastisk forskel på den standard, man har på de offentlige skoler og på de private skoler. Byggekontoen for de private skoler er så lille, som den overhovedet kan være, og hvis man vil spare, skal man i hvert fald spare ligeligt på offentlige og private skoler og ikke, som det gøres her, med speciel adresse til de private skoler.

Flemming Jensen (KF):

I spørgetiden for nogle uger siden sagde statsministeren, at man burde rose undervisningsministeren, fordi hun havde fundet besparelsesforslag. Det er klart, at det konservative folkeparti gerne vil istemme et rosende kor i den anledning, hvis vi skulle komme i situationen på et eller andet tidspunkt, men det er altså ikke helt ligegyldigt efter vor opfattelse, hvor man sparer, og hvordan man sparer. Den sag, som vi beskæftiger os med i dag, er, mener vi, et eksempel på, at besparelser kan virke urimelige og ødelægge noget, de fleste finder værdifuldt.

I Berlingske Tidende for den 23. august 1979 stod en på mange måder særdeles læseværdig artikel, som jeg skal tillade mig at citere fra. Der stod:

»Når talen falder på det danske demokrati – og ikke mindst blandt udlændinge, som måske ser på det med nok så klare øjne – er det netop vores mere end hundredårig lange tradition med frie skoler, der fremhæves som et af dette demokratis fornemste kendetegn.«

Artiklen er skrevet af undervisningsministeren, og jeg kan garantere for, at vi er ganske enige. Men det nytter bare ikke så farlig meget med proklamationer af den art, hvis der ikke er handling, og når jeg læser hele sagsforløbet omkring Johannesskolen igen, kan jeg ikke selv med min bedste vilje

– og jeg bestræber mig altid på at være et rart menneske – undgå at få indtrykket af, at sagen er blevet træneret ud over det rimelige, og at de gode viljer har haft svært ved at slå igennem.

Der er sagt mange beroligende ord. Der er sagt masser af ting, som kun kunne opfattes som løfter, der i sidste øjeblik – ja, måske endog senere – er trukket tilbage. Jeg vil ikke drage personspørgsmål ind i denne sag, for det kan ikke være personer, der er afgørende, det må være sagen. Det er den, vi skal have løst. En velfungerende skole har igen ca. 30 år haft byggeplaner. Så sent som i 1971 meddelte den daværende undervisningsminister, at man ville søge at tage hensyn hertil ved udarbejdelsen af ministeriets investeringsrammer. Man havde arealet, man fik en byggefrist, der senere blev forlænget, og – hvad jeg synes er ganske væsentligt – sidste gang skete det, så vidt jeg ved, på ministeriets foranledning. Heraf kan skolen kun drage den konklusion, at der nu er muligheder.

Sagen er lang, og sagen er forvirret og kan ikke gennemgås i detaljer. Men vi ser, at år efter år meddeles det, at nu søger man at afsætte midler. Man finder ud af, at projektet bør ændres, men man vil stadig have sagen fremmet mest muligt. Man skal tro det bedste om sine medmennesker. Men det er svært at tro på, at man søger sagen fremmet, når det samtidig må konstateres, at man tre gange retter samme spørgsmål til Frederiksberg kommune for at få samme svar. Det virker, som om de positive betragtninger har et meget lille indhold.

Der er kommet skitseprojekter, og der har været korrespondance, der har været den meget omtalte korrespondance imellem finansudvalgets formand og den tidligere minister. Så forelægges sagen altså for finansudvalget, der i første omgang udsætter den, dernæst stiller 14 spørgsmål – altså igen trækken ud – og så bliver ansøgningen trukket tilbage.

Som nævnt indledningsvis glæder vi os over spareiveren, men enhver, der har gennemgået disse aktstykker, må erkende, at Johannesskolen har handlet i god tro igennem snart mange år, og den fremgangsmåde, der har været anvendt her, er ikke egnet til at styrke tilliden imellem befolkningen og os herinde.